Ч. 76 Второк 5 (17) цьвітня 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в Адмінїстрациї „Ґазети Львівскої" і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Пос. Вахнянин о нуждї наших селян.

(Слово від Редакциї: Пос. Вахнянин виголосив в Палатї послів на засїданю з дня 6. с. м. при ґенеральній дебатї буджетовій довшу бесїду, з котрої одна часть мала характер полїтичний, друга звертала увагу на наші відносини економічні, особливо мала на оцї нужду наших селян-хлїборобів. Ми уважаємо сю часть бесїди пос. Вахнянина за важнїйшу і длятого подаємо єї насамперед. Полїтична часть бесїди пос. Вахнянина викликала найрізнороднїйші погляди і здогади в краю, котрі ще доси не прояснили ся і не притихли. Подамо і сю часть бесїди, але троха пізнїйше, тогди, коли успокоять ся пристрасти і буде можна спокійно і безсторонно оцїнити, як саму ту часть бесїди, так і ті всїлякі погляди та здогади, які она викликала. Думаємо, що тим способом буде можна найлїпше пояснити справу, котру у нас використують лиш на то, щоби робити заколот).

Загально звістно, — говорив пос. Вахнянин — що в тих справах, які відносять ся до піднесеня материяльного добробиту, іменно Галичини, неодно правительство провинилось що-до многих peccata comissionis, хоч з другої сторони хочу признати, що новійшими часами вже спокутовано деякі гріхи смертельні і з буджетів в послїдних роках можна би перевести доказ, що Галичина вже перестала бути пасербом Австриї.

З признанєм констатую, що як центральне правительство так і Вис. Палата приязно відносились послїдними роками до скорійшого розвитку і піддвигненя промислу в моїй вузшій вітчинї, що тут і там взято ся більше на серіо до реґуляциї рік і мелїорацій, та що і в сегорічнім прелїмінари буджетовім вставлено суми, котрих цїль піднести материяльно Галичину.

Але помимо того, годі менї не зробити замітки, що було би дуже пожаданим задержати у тім всїм скорше темпо. Статистичні розслїди виказують, що з загального населеня Галичини віддає ся 7 прц. промислови та індустриї, коли противно в долїшній Австриї 37 прц., в Чехії 32 прц., в Мораві 26 прц. Під взглядом промисловим стоїть Галичина, винявши Дальмацию, по заду всїх инших країв нашої держави.

Рівнож не можу не замітити, що в напрямі успішнїйшого і значнїйшого підпоможеня інтересів хлїборобских, іменно дрібного властителя землї, зроблено дотепер лиш дуже мало, хоч 74 проц. загального населеня находить заробок і удержанє при господарстві рільничім і лїсовім. Се не вповнї справедливий погляд, будьто би Галичина була хлїборобским краєм в правдивім того слова значіню. Доконані розслїди аж надто виказали, що Галичина єсть, що правда, спосібна до хлїборобства, але що ще дуже много треба би зробити, щоби переміните єї в хлїборобский край.

Помимо того, що на 100 мешканцїв Галичини припадає около 64 гектарів рілї (коли противно в Чехії 45 а в долїшній Австриї лиш 37) і коли би хто опираючись на тім хотїв утверджати, що в Галичинї нема перелюдненя та що відповідно тому материяльне положенє хлїбороба могло би лїпше уложити ся, помимо того статистичні дати потверджають, що видатність землї єсть дуже незначна та що відповідно тому пересїчний доход чистий мусить бути обчислений о много низше як в якім иншім краю коронним.

Управа рілї єсть у нас по більшій части примітивна, так сказати би старосьвітска. Майже всюди, передовсїм же у всхідній Галичинї, удержуєсь триполева господарка. Поєдинчий плуг, серп, коса, рискаль, змарнїла худоба, слаба рука нидїючого з нужди хлїбороба — отсе знаряди нашої господарки на рілї. Уживаня машин не много знати навіть на більших обшарах. Галицкий рільник продукує збіже лиш на свою невеличку потребу домашну, о много менше для малого, рінґами збіжевими унормованого торгу внутрішного, а вже цїлком нї для правильного вивозу. В наслїдок того галицке рільництво не в силї виступити до конкуренциї з нїяким иншим австрийским краєм коронним, а вже й не говорити з заграницею.

В поясненях до проєкту закона о устроєню спілок рільничих мусїло само правительство признати, що чистий доход з рілї в Австриї в порівнаню з иншими державами Европи єсть взагалї мінімальний, хоч звістно, що инші краї коронні о много перевисшають мій край родимий під взглядом рільничим.

Видатність рілї єсть у нас крім того ще сильно зменшена роздробленєм селяньскої посїлости, а се від 1868 р. безнастанно що раз більшає. Се роздробленє так скоро послїдними часами збільшилось, що маємо в Галичинї на 800.000 менших рільників до 600.000 таких, котрі маючи два, а найбільше пять морґів рілї, вже не в силї рационально господарити, лиш голодують і нидїють. Тож коли рациональна господарка неможлива у тих пролетарів рільгадувала ся раз-враз панна Фльора. — Може захорував?

---

9)

ГУСАКОВСКИЙ.

повість

ВІНКЕНТИЯ КОСЯКЕВИЧА.

Переклад з польского.

(Дальше).

В тих проходах уложив ся порядок, зовсім немилий Гусаковскому. Ясьо подавав руку панні Фльорі, а Гусаковский мав вести маму Бальску. Старав ся підтримувати загальну розмову, але небавом показувало ся се неможливим; молоді випереджували другу пару на таке віддаленє, що слів не було чути. Гусаковский оставав ся при мамі Бальскій та бавив єї розмовою.

Так було одного дня, другого....

Гусаковский пробував се змінити. Поспішив ся раз і перший подав рамя панні Фльорі. Ясьо, рад-нерад, мусїв взяти маму Бальску. Але не йшли так і сто кроків.

— Ясьо за високий для мене — рішила мама.

Нарікала, що то єї надто мучить, і вкінци вернули до давного уґрупованя.

Гусаковский приняв се остаточно, навіть троха вдоволений, що мамі Бальскій найвигіднїйше з ним ходити.

Нераз Ясьо з Фльорцею, забалакавшись, забували іти відповідно до пари, котра за ними йшла і не могла надто скоро посувати ся вперед. Випереджували єї так далеко, що майже щезали з очий.

— А то летять, то летять! — нарікала мама Бальска.

Гусаковский хотїв здогонити їх, звернути їх увагу....

— Не треба — казала — самі спостережуть ся.

І справдї спостерігали ся. Тодї ставали і ждали, поки друга пара надійде.

Часами заходили до молочарнї. Ту в мальованій на зелено альтанцї засїдали довкола деревляного простого стола і вели спільну розмову.

Близький виїзд Яся з Варшави був найчастїйше осею, довкола котрої крутила ся розмова. Ясьо ждав на аванс, котрого був певний, мама Бальска і панна Фльора бажали єму єго як найщирійше, а се видко було з того, що радо занимали ся сею справою.

Наконець одного дня ті їх майже спільні мрії сповнили ся.

Ясьо спізнив ся.... Вже всї були готові до проходу, на годиннику минула та година, о котрій звичайно виходжено з дому, а свояка не було видко. Минуло пів години.... три чверти.... Були троха неспокійні, чому він не приходить.

— Може єму що злого стало ся? — здогадувала ся раз-враз панна Фльора. — Може захорував?

Мати втихомирювала доньку і казала, що нема нїякої обави, а Гусаковский готов був піти дізнати ся, прохід мали занехати.

Нараз являє ся Ясьо з лицем сияючим і, не витаючи ся, показує зібраним папір урядового вигляду.

— Що се? — питає Гусаковский.

— Іменованє.

А! прецї раз.... От і та ожидана номінация! Мама Бальска бере єї в руки, оглядає, потім каже голосом дуже поважним:

— Най тобі Бог помагає, мій Ясю!

Панна Фльора також троха зворушена. Гусаковский розуміє се дуже добре, що родина Бальских тїшить ся так дуже з поводженя особи, до родини приналежної.

Всї відпровадили Яся на зелїзницю.

— Сумно буде нам без вас — казав єму Гусаковский.

Панна Фльора повторила кілька разів: — Отже за два місяцї.

Аж по двох місяцях буде міг Ясьо дістати відпустку і приїхати відтак в гостї до Варшави.

Мама Бальска була дуже зворушена і пращала Яся, так як би не був далеким свояком, але сином рідним.

З Гусаковским поцїлував ся Ясьо дуже сердечно.

Коли поїзд рушив, обі женщини завер-

них і коли в наслідок того інтензивність продукциї мусіла упасти дуже значно, то ніхто не може чудуватись, що і вартість землі в Галичині не може рівнатись з вартостию землі инших країв коронних. Морґ управної ріллі купує ся у нас пересічно за 51 зр., луки ще дешевше, городу за 107 зр., коли в инших краях ціна тих предметів в троє більша.

Що правда, то послідними часами ціна лятифундий дещо піднесла ся, але причини того не можна глядати в побільшеній видатности землі. Властива причина лежить в знижці стопи процентової на торгах грошевих і в тій обставині, що поодинокі більші властителі вложили в своє господарство гроші лобуті викупном права пропінацийного і тим способом надали більше ціни свому господарству.

Меліорациї ріллі предпринимають ся по довшій застої аж послідними роками і то не на велику міру. Край не має відповідних средств до того, щоби предпринимати реґуляциї рік і меліорациї всюди там, де було би потрібно, а вис. Палата мусіла недавно тому приняти до відомости, що послідні дві більші повени принесли Галичині майже девять міліонів зр. шкоди. При тій справі хочу дещо довше задержатись, щоби вис. Палаті представити вірний образ нещастя елементарного та доказати, що було би дуже на часі навіть в интересі держави признати Галичині обильнійші средства на реґуляцию рік.

Звичайно говорить ся: нема правила без виїмки. В нашім краю сталось се майже пословицею: нема року без шкід елементарних. І так в 1884 р. 52 повітів всхідної і західної Галичини навістила так страшна повінь, що урядово обчислені шкоди перевисшили суму 13 міліонів зр. В 1885 р. залила повінь в західній Галичині цілу низину Висли а у всхідній Галичині ціле поріче Днїстра і Буга. Те саме лучило ся в 1888 р. на поріччу Висли, по чім наступив дуже сухий рік, так що в наслідок неврожаю і браку паші для худоби мусіли господарі попродати велику часть свого інвентаря майже за пів дармо. Шкода з того була більше значна як в 1884 р., а панове пригадають собі, що тогді держава і край мусіли подати значні средства помічні, щоби бідне населене сільске охоронити бодай перед голодовою смертию. Теперішний десяток літ має вже зазначити дві великі повени. В червни 1893 р. навістила повінь 16 а в серпни 25 повітів, при чім 7 повітів дворазово.

Розуміє ся, що ті нещастя елементарні влучають передовсім малу посілість. Вправді й більший властитель терпить зарівно при тім, але він покриває свою втрату бодай тим, що продає частинами свої ліси. А дрібний хлібороб не має ніяких бічних доходів і длятого цілком зруйнований на довгі літа.

Але не треба ждати, аж на неврожаї і шкоди елементарні. Кождий рік приносить третині населеня сільского на ярі нужду і голод в таким степени, що мусимо відкликуватись не лиш до краєвих фондів, але й до жертволюбности та милосердя богатших.

(Дальше буде).

Справи краєві.

(Підмоги і позички уділені навіщеним елементарними нещастями.)

(Конець.)

Виділ краєвий зарезервував позички повітам, котрі зголосились по них, однак доси ще не виповнили жаданих формальностий:

Добромиль 10.000 зр., Дрогобич 5.000, Горлиці 5.000, Ярослав 10.000, Ланцут 3.000, Мисленицї 5.000, Надвірна 5.000, Новий Торг 5.000, Тарнобжеґ 1.000, Жовків 1.000 зр.

З навіщених повітів не зголосили ся дотепер на візване краєвого Виділу: Бохня, Долина, Калуш, Камінка, Коломия, Новий Санч, Пильзно, Перемишляни, Рава руска, Ропчиці, Снятин, Величка і Золочів.

Наконець зрекли ся позичок повіти: Богородчани, Борщів, Ясло, Косів, Лиманова і Сокаль.

З позичкового фонду лишилась ще до диспозициї сума 51.000 зр., котру зарезервовано евентуально для повітів, що дотепер не зголосились. Однак, коли-б до 15 с. м. висше згадані повіти не зголосили ся, краєвий Виділ розділить ту суму додатково між ті повіти, котрих первістні жаданя мусіли бути зредуковані.

На послідній сесиї Сойм ухвалив візвати правительство, щоби в дорозї конституцийній виєднало увільненє від стемплів, оплат і належитостий скарбових при довжничих записах і всїх правних документах, зроблених задля затягненя позичок з краєвого фонду повітовими радами, і задля затягненя позичок від повітових рад пошкодованими нещастями елементарними. Отже силою Найвисшого рішеня з дня 13 ого марта с. р. Міністерство скарбу розпор. з дня 20-ого марта с. р. уділило жаданого Соймом увільненя від стемплів і належитостий.

Президия Намістництва розділила також безворотні підмоги з державних фондів, а іменно лишню решту з суми 150.000 зр., призволеної силою Найвисшого розпорядженя з дня 23 серпня 1893 року, і з суми 200.000 зр. признаної для нашого краю з дотациї визначеної на основі державного закона з дня 27 грудня 1893.

Підмоги уділено старостам до диспозициї в порозуміню з повітовими виділами, а они мають ужитись передовсім на закуплене насіня на засіви. Підмоги одержали:

Бібрка 3000 зр., Бжеско 4000 зр., Бжозів 8000, Домброва 5000, Добромиль 8000, Долина 5000, Дрогобич 5000, Грибів 3000, Ярослав 5000, Ясло 4000, Калуш 3000, Коросно 5000, Ліско 8000, Мисленицї 5000, Надвірна 5000, Нисько 4000, Перемишль 8000, Рогатин 4000, Рудки 5000, Сянік 8000, Станіславів 8000, Стрий 8000, Товмач 8000, Турка 8000, Жидачів 8000, Кольбушова 5000, Рава руска 5000, Камінка Струмилова 4000, Самбір 4000, Сокаль 3000, Мостиска 3000, Жовків 3000, Яворів 2000, Гусятин для погорільців 25.000 зр., громадам: Рудка, Ільковичі, Витковичі, Острів шляхотский по 500 зр.

Загалом Президия Намістництва розділила на ту ціль суму 208.000 зр.

Перегляд політичний.

На порядку дневнім нинішного засїданя Палати послів поставлено проєкт закона о мельдованю ополченців і длятого перервано дебату буджетову. Дебата над сим законом буде мабуть дуже оживлена і будуть порушені ще й инші справи войскові. Правительство бажає, щоби так само перервати дебату буджетову перед дискусиєю над буджетом міністерства просьвіти і щоби тогді поставити на порядок дневний і предложеня валютові. Дискусия над буджетом

нули сумні до дому. Мовчали. Гусаковский бажав їх чимсь розірвати. Пробував зачати розмову в веселім тонї, але його заходи щезали без слїду... Вкінци і сам замовк. Ішов коло женщин і нічого не казав.

Панна Фльора виглядала гарно з тим смутком на лици, з тими очима, що немов здоганяли якісь далекі думки.

Гусаковский присунув ся до неї близше і тоном, троха значучим, промовив: — То вже з давного нашого кружка остало ся лише.... нас двоє...

Нічого не відповіла на се. Всї йшли дальше до кінця мовчки.

VII.

Свояк Ясьо виїхав до малого місточка в Олькускім, Жарнівця, котре було норою над норами, але де був „помічником начальника“.

Сей виїзд був ще одним більше вузлом, який лучив Гусаковского з житєм сальоника в домі Бальских.

Його не витали зараз на порозі окликом: — Є письмо з Жарнівця. — Ні, не витали його так ніколи. Але добрий хлопчиско сам допитував ся:

— Що-ж там чувати у пана Яна?

Мама Бальска часами, коли були самі, оповідала єму, що Ясьо сподобав ся дуже начальникови, що сказав єму зараз на другий день: „Саме такого, як ви, менї треба було....“ але службу має тяжку і дуже невигідну, в малім місточку не може нїгде дістати порядного обіду, вкінци вже починає познакомлювати ся з місцевими городянами, котрі його дуже радо бачуть.

Якаж то добра особа — та мама Бальска! Свояк Ясьо єсть її кревним, але далеким, дуже далеким, а таки її добре серце так живо интересує ся його долею, так радує ся кождим його поводженєм, так жалує, що має таку тяжку службу, і що трудно єму дістати порядний обід....

Гусаковский все в ласці у мами Бальскої. Так мило їй поговорити з тим хлопцем, котрий все знає і всїх, що обходять її серце, і котрий вміє так пильно слухати і відзиває ся з такою зрілою розвагою і з такою зичливостию....

— Як думаєте, пане Гусаковский — спитала його одного разу — чи можна вже починати вчити Зосю азбуки?

Він дасть їй найлучшу раду; малу Зосю знає лучше, як хто инший, і знає, о скілько вже дитина розвинена. І то так не раз, а дуже богато разів звертала ся до Гусаковского о пораду.

— Як ви думаєте, пане Гусаковский?

Коли Вацко вернув з Риґи до дому на вакациї, то просив Гусаковского:

— Ну, оповідж менї, Гусаку, що у нас дома діяло ся?

В письмах пише ся тілько найважнїйші річи, а ті дрібні пригоди, замовчувані, а всеж такі важні, такі цікаві, аж в устнім оповіданю виступають у відповіднім сьвітлї зі всею силою нескінчених подробиць. А Гусаковский знав все так знаменито. Що місяця приязнь Гусаковского з тим домом ставала щирійша, а по кождій пригоді щораз сильнїйша....

В осени, коли Вацко вернув уже по вакациях, проведених у Варшаві, до Риґи, прийшла вість до дому Бальских, вість важна а несподївана.... Льорця заручена, вже вийшли другі заповіди. Виходить за богатого обивателя, що жиє в сусїдстві з тим домом, де була учителькою.... Виходить дуже добре замуж; її судженний, закоханий по самі уха, поза нею сьвіта не батить....

Таку вість припадком, з боку почула мама Бальска; бо кореспонденция Фльори з Льорцею від якогось часу ставала без причини щораз рідшою, байдужнїйшою, аж і перестали до себе писати.

Що чинити? Урадили жінки, щоби Гусаковский написав о тім Вацкови. Товариш товаришеви.... то буде найлучше....

Впрочім не бояли ся, щоби хлопець впав в розпуку.

— Ну! щож? ну! щож? — повитали нетерпеливими питанями Гусаковского, коли війшов, несучи очевидно відповідь з Риґи.

Гусаковский мав міну вдоволену, усьміхнену, успокоюючу.

— Нїчо — відповів дотепно.

Вацко приняв вістку байдуже, писав, що не дивує ся, що така гарна женщина робить славну карієру, вкінци сентиментально бажав їй щастя.

В кілька місяців потім Гусаковский приніс знову важну вістку з Риґи.... Вацко мав поєдинок з якимсь Нїмцем.... Пригода дразлива, образа, визване, ціла історія. І як же скінчило ся, як скінчило ся! Добре скінчило ся.... очевидно. Нїхто нїкого не вбив.... Лише Нїмець уколов Вацка в праву руку.

— Може небезпечно!

Нї.... бо письмо, писане звичайним характером, доказує найлучше, що рука загоїла ся.

В якийсь час потім — нова вістка, що могла обходити Бальских і Гусаковского — але сим разом вістка дуже сумна.

Гандзя померла.

Померла нещасна на далекій чужині, куди виїхала по науку, осьвіту, а де найшла смерть.

Нема тепер давного кружка, котре в тім

міністерства просьвіти буде мабуть дуже оживлена, позаяк будуть в ній порушені не лиш справи національні, але мабуть також і справа віроісповідної школи, котру то справу беруть в звязи з послідною конференциєю епископів.

В Петербурзї відбула ся оногди інавґурация нового міністерства рільництва, а міністер рільництва Єрмолов виголосив бесїду, в котрій зазначив потребу піднесеня промислу рільного.

— Межи Татарами у Вятскій ґубернії настали великі непокої, позаяк розійшла ся чутка, що правительство постановило змусити всїх Татарів, щоби приняли православіє. Многї Татари виходять вже до Туреччини.

Новинки.

Львів дня 16 цьвітня.

— **Запомоги і позички на дороги.** З суми 300.000 зр., призначеної Соймом на дороги, Видїл краєвий прирік дати на дорогу з Ходоркова через Вибранївку 3000 зр. З Городища до Козлова 30% коштів будови, взглядно 50%, єсли будова буде доведена до Озерян. На дорогу з Язлівця до Нижнева 6000 зр. і з Ягольницї до Улашовець 6000 зр.; з Хоросткова до Мшанець 1000 зр.; з Гусятина на Пробіжну до Палолївки 4000 зр.; з Яворова до Судової Вишнї 5000 зр.; з Холоєва до Яблонївки 9000 зр.; з Радехова до Щурович 50% коштів будови, обчислених на 79.464 зр.; з Косова до Ясенева горішного 7000 зр.; з Коросна до Івонича 1500 зр.; з Надвірни до Марковець 6000 зр.; з Підгаєць до Божикова 3000 зр.; з Рави на Угнів до Заставців 5000 зр.; з Любичи до Йосифівки 3000 зр.; зі Скалату до Грималова 4000 зр.; з Кристинополя до Сокаля 7000 зр.; зі Слобідки до Соколова і Стрия до Журавна 9205 зр. 43 кр.; з Івачева долїшного до Обарянців 3000 зр.; з Товмача до Кутиск на направу 2000 зр.; з Колодрівки до Городка в залїщицкім 4000 зр.; з Борщович на Збараж до Підволочиск 4000 зр.; з Жовкви до Крехова 2000 зр.; на дорогу з Туранки до Камінки обіцяно 50% коштів будови. На дорогу з Заболотова до Рожнятова уділено позички 15000, о обіцяно позичку 6000 на дорогу з Язловець до Нижнева і 6000 з Ярослава до Рокитницї.

— **В товаристві взаїмних обезпечень „Днїстер“** видано в мартї с. р. 1300 важних поліс на суму 901.784 зр. в. а. обезпеченого капіталу. Разом з попередними видано в протягу І. кварталу 1894 важних поліс 3.386 на суму 2,495.444 зр. обезпеченої вартости; — в тім самім часї (т. є. в місяцях сїчни, лютім і мартї) 1893 року було тілько 1450 поліс на суму 1,163.319 зр. обезпеченої вартости. — Шкід огневих всїх в протягу І. кварталу 1894 було 20, з котрих 19 зліквідовано і виплачено вже, а одна ще неуреґульована. Сума всїх виплачених шкід виносить 16% від суми узисканої в тім часї чистої премії.

— **Документи Тараса Шевченка.** У обивателя одної зі станиць войска Доньского найшов ся паспорт, формулярний список і деякі невидані твори Тараса Шевченка. Тепер, як доносить „Приазовскій Край“, властитель книгарнї в Ростові на Дону Т. Романович веде переговори з властителем згаданих документів, щоби купити їх на свою власність. Також звістний артист н. Микешин обернув ся до Посухова в Ростові з просьбою набути від Романовича документи, що відносять ся до українського поета.

— **Зі Стрілиск** пишуть нам два чеснї господарі: В ч. 61 „Народної Часописи“ подали ви, що бережаньский суд засудив лихваря Ріша за різні обманьства і спроневіреня на 8 місяців вязниці і кару 1500 зр. Єму закидали 27 ріжних фактів лихви, бо він обдирав людий в чотирох селах — і то зовсїм так, як єго свояк, Лейба Зальц, котрого недавно засудили на 3 лїта вязницї і кару грошеву 2000 зр. Ріш старав ся перед розправою посплачувати пошкодованих, і се єму, а радше єго оборонцям, удало ся. Они сплатили 2569 зр. 58 кр. Всеж таки Ріш не зовсїм вийшов „чистий“. Оба ті „добродії“ людскости, Ріш і Зальц, походять зі Стрілиск нових, де они і господарів місцевих замотували в свої сїти та трохи не позводили їх на дїдів, а дїтий на наймитів. Але урвала ся їм їх робота і в пору замкнено. За їх ледачими вчинками слїдив безнастанно енерґічний командант постерунку жандармерії в Стрілисках нових н. Краль, і єму головно належить ся заслуга, що виловлено тих пташків. Але бо тих пташків не було лише двох; було їх більше. От 5 с. м. ходорівский суд повітовий увязнив також стрілиского „обивателя“ Ізраеля Бера за таке саме ремесло, як Ріша і Зальца. Тепер покривджені ходять до суду і там розповідають свої кривди. Здавало би ся декому, що за таким чоловіком, коли він справдї винен, нїхто не обстане. Тимчасом у нас не так. Дня 6 с. м. вибрала ся депутация, зложена з господарів і радних, до ходорівского суду просити за Бером, бо він справедливий жид. Було то на само Благовіщеніє. Кагал дав візок і одного коня і так в параді їхала християньска депутация до суду боронити чоловіка, хто знає, чи гідного такої оборони. Міщани стрілискі повтаряють між собою з обуренєм імена господарів: Юрка Д., Йосифа С. і Юстина З., котрі зневажили велике християньске сьвято в цїли неневній і нечистій.

— **Убийником** о. Ардана в Цикові єсть Гошовский, 20-кількалїтний син чаеткового властителя Цикова. Вувша служниця о. Ардана, дівчина, котру звів Гошовский, зізнала перед жандармами, що Гошовский по доконанім убийстві, сказав їй, що „паправив“ вже сьвященика, перебравшись в сукнї своеї матери, котрі опісля спалив. Остатки тих суконь знайдено. Гошовского арештовано.

— **Про лїто в 1894 році** пишуть нїмецкі часописи: Сими днями можна бачити незвичайно велику групу пятен на сонци. Погода і вітри вказують в сїм році замітну аналоґію з минувшим роком. Дня 18 марта 1893 р. упав великий сніг і покрив грубою верствою цїлу північну Нїмеччину. Відтак наступила небувала посуха, що тревала 46 днів. Сего року упали снїги 16 і 17 марта і від сего часу панує посуха. Славний ґетинґский астроном Клїнкерфіс заповів на лїта 1893, 1894, 1895 і 1896 велику посуху для Европи, а виводив се з сонїчних пятен, котрі в тих лїтах найбільші. — Єсли сї пророцтва будуть правдиві, то справдї не мають хлїбороби чого тїшити ся, тілько-ж посуха панувала тамтого року лише в західній Европі, у нас противно були безнастанні зливи і повени.

— **Американьска реклама.** Американьскі часописи помістили недавно опис страшного, нечуваного поєдинку, в котрім два суперники кидали на себе динамітні бомби. Докладно було описане, як Кректон від бомби на кусні розлетів ся, а єго суперник Метрокінс таки зовсїм щез з лиця землї, лише по обох остались — цїлі і ненарушені черевики. Ту подавала кожда ґазета вістку, котра то фабрика виробляє такі славні черевики, що їх навіть бомби не ушкоджують. Так отже на тім нечуванім поєдинку вийшли найлучше — черевики, ну і фабрика.

— **Поєдинок з власною жінкою** мав маляр Денінґ в Мемфіс в Америцї північній. Причиною поєдинку була заздрість жінки і обида, якої чоловік допустив ся супротив неї. Поєдинок відбув ся на пістолети: жінка одержала рану в рамя, муж в груди. Від тої рани помер Денінґ на другий день.

Телеґрами.

Аббация 16 цьвітня. Нїмецка цїсарева виїде завтра на кілька днів до Венеції.

Прага 16 цьвітня. Пос. Юл. Ґреґр ражений легко паралїжем; стан єго здоровля єсть досить небезпечний.

Рим 16 цьвітня. Вчера відбуло ся проголошенє преподобним Івана Давіляса в присутности іспаньских епископів та богомольців і тисячів гостий.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 червня 1893, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3·01	10·41	5·26	11·11	7·36	—
Підволичиск	6·44	3·20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·54	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6·36	—	10·36	3·31	10·56	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	8·01
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

сальонику віддихало стільки надїями.... Одних забрала смерть, других — житє....

Та думка, котра приходила часами до голови мамі Бальскій, що може колись припадком знов зійдуть ся всї в тім сальонику, хоч на один вечір, не такі, як колись, старші, змінені, але все сердечні, добрі, люблячі ся — тепер уже втратила всяку імовірність....

Ті суботішні вечерки в карнавалї, ті нїби лекциї танцю в постї — то минувшина, минувшина, що на віки пройшла і не верне вже.... Минувшина гарна, як молодість, як мрія; житє її розбило помалу і на давнім місци остав ся лише Гусаковский; лише з ним могла мама Бальска побалакати о тих часах, давних часах; лише перед ним могла панна Фльора пожалувати ся на нетривкість людскої приязни, котру перетинає або смерть, або зведенє....

Отже Гусаковский і чує ся так, як би жив серед власної родини. Впрочім.... може вже незадовго стане справдї членом сеї родини....

Панна Фльора не скінчила ще консерваториї; має мабуть цїлїсенький рік перед собою, щоби одержати степень молодшої учительки музики. А до року — може бути — Гусаковский дїпне до етату.

Він чоловік не такий, щоби себе обдурював; лише скоро має надїю, що в такім менче-більше часї авансують єго, то надїю ту опирає на зовсїм тверезім обчисленю всяких можливих даних. Бере в рахубу імовірність вакансу, не перецїнює також формального приреченя, яке єму шеф бюра дав виразно і то два рази, а вже найменче має охоту казати собі, що аванс належить ся єму конче за єго совістну працю, з котрої наставники все вдоволені, хоч і се також, лише без пересади, обчисляє.

— Менї здає ся, що до року дістану етат — каже матери, котра не може зрозуміти, для чого „єї син“ так довго на се жде.

— Маю надїю на етат — каже скромно мамі Бальскій, котра з оповідань знає цїлий склад бюра і всї добрі та лихі прикмети шефа.

Хоч який Гусаковский по вдачи тверезий, а таки нераз має чудові мрії о будучности. Єго привязанє до панни Фльори, хоч на внї не обявило нїчим своєї сили, хоч виглядало через кілька лїт, як все однакова дружність і приязнь, зросло в души і стало одною з сильних підвалин, на котрих молодий хлопець будував по части з мрій, но части з обчислень будинок будучого родинного щастя.

Буде мати жінку милу, лаґідну, дуже привітну до людий, і неоцїнену, бо господарну, працьовиту і практичну господиню.... жінку, на котрій не завиде ся, бо знає її від давна, дивить ся на єї вчинки від кількох лїт і так вже привик до єї голосу, єї рухів, єї зворотів мови, навіть до тих скучних і незрозумілих єму етюд, котрі грає на фортепянї, що будуче житє покотить ся гладко, без надто великих вражінь і без нїяких несподїванок, як природне продовженє теперішности.... Притім Гусаковский буде мати Вацка братом, а Казю і Зосю — сестрами. Він, одинак, все так завидував сестер своїм щасливим ровесникам.

І от небавом буде мати дві сестри, і то які милі, добрі, кохані сестрички! Панна Казя то пупінок, з котрої буде рожа, дуже красна і — терниста; она вже тепер стілько має інтелїґенциї, дотепу і чару, що навіть сам Гусаковский.... хвилями.... чує ся небезпечним. Тож то з неї буде дівчина! Допуст божий на хлопців! В такі рученята може й недобре буде дїстати ся, але що за розкіш мати таку сестричку!

(Дальше буде).

З друкарні В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.